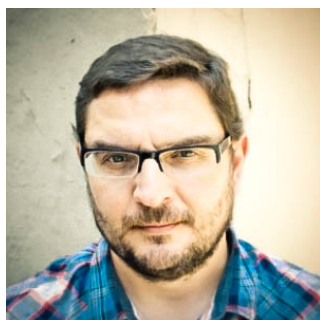

Per [Xavier Aliaga](#)

Publicat a l'edició digital d'*El Temps*, 25-10-2016*

Xavier Aliaga

Josep Porcar (Castelló de la Plana, 1973), un dels poetes més reeixits de la seua generació, depura amb *Nectari* (Edicions del Buc, 2016) el seu discurs poètic mentre estableix un diàleg l'obra precedent, amb les troballes i procediments que és capaç de millorar en aquest nou poemari. Un llibre redó, de gran riquesa simbòlica i expressiva, que fa muntar un nou graó en una carrera literària ben sòlida.

El nectari és la glàndula protectora del nèctar que hi ha en la base dels pètals de les flors, la substància que nodreix els insectes responsables de la pol·linització de les plantes. Un agent de vida, de renovació. L'etimologia, tanmateix, ens condueix a un viarany curiós: nèctar prové del grec nektar, una paraula relacionada amb nekros (mort). Al seu torn, la paraula conté elements indoeuropeus que, a més de la mort física, signifiquen "anar cap endavant" i, en unes altres ocasions, "vèncer".

A partir d'aquesta riquesa semàntica, i descansant sobre un espèc mant simbòlic, Josep Porcar construeix *Nectari*, el seu setè llibre de poemes, precedit per una tríada ben ponderable formada pels poemaris *Els Estius* (2008), *Llambreig* (2013, Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians) i *Preguntes* (2015). L'autor dialoga amb l'obra precedent, però per fer-la evolucionar temàticament i formal, amb un major despullament i concreció que, al mateix temps, amaga una exuberant riquesa simbòlica per bastir el seu discurs sobre la mort o l'amor, sobre el gaudi i el dolor, entre més.

"Recaure i alçar-se, i tornar-hi / sempre sense cap retorn -purnes / de sal detonen l'os de la resposta, / albes com peixos boquegen, salten // per l'aire", escriu en "Pedra", una de les composicions que arrapen la mirada, que donen la mesura de la qualitat dels versos. Poemes, en ocasions, més nodrits de paraules. Unes altres vegades, més escurçats, rítmicament precisos, punxants com estaques: "El cel té vidres / finíssims. // No quants. / No quins // Emmiralla / la distància / la poderosa / fragilitat de tot. // Tallen", llegim en "Cel".

Economia textual, que no expressiva, que pren una altra dimensió en el bloc "Anteres", fet de composicions curtes i redones a les quals es manifesta l'ofici acumulat de Porcar, l'equilibri entre

fons i forma de composicions com “Borgiana” (“Rosa profunda, / laberint infinit, / com a l’àngel caigut, / d’un tir al blanc, / m’has fet formiga”) o “Espores” (“Fórem un bes / i una formiga, una selva / mínima”. Detonacions controlades, activades a voltes a través d’un cert humor distanciat, cerebral: “De branca en branca, l’ocell no piula / De branca en branca, l’ocell no vola alt. / De branca en branca, l’ocell és un mico”.

Amb “Sàmares”, la tercera secció, el vers i l’extensió de les composicions torna a eixamplar-se o a comprimir-se però el llibre conserva el mateix batec poètic amb cimeres com el bell “No verbal” (“No verbal, de tan ple, / perdrà pes el poema / que, al rabeig del cos, / mai no t’escriuré”) i el final desconcertant de “Coda al cràter del Vesuvi”, versos enclaustrats en un doble i contradictori (o no tant) homenatge a Goethe i Serge Gainsbourg. “Amor; amor; per a un big bang / només calia una espurna”, són els versos finals d’una composició encapçalada per una cita de l’alemany (“Tot és fulla”) i que ha jugat a intercalar-se amb el “Je t’aime, moi non plus” del francès.

“Assimilar un nèctar / Requereix extrema fretura”, diuen els versos d’Emily Dickinson invocats per Porcar per a l’ocasió. Això és el que, en acabant, trobem en aquest *Nectari*: gaudi i dolor entrellaçats en un equilibri poètic ple de sàvia delicadesa. Un exercici d’alta costura literària a mida d’un escriptor cada vegada més dotat.

[*Enllaç trencat per migració del setmanari digital](#)